

TEACHING DRAMA

Olivia Nicolae

Liceul „Charles Laugier” Craiova

„Est modus in rebus, sunt certi denique Fines.”

Horatiu, Satire

Prin predarea elementelor de artă dramatică în cadrul orelor de limbă engleză, profesorul își propune să aducă în sprijinul comunicării profesor-elev tehnicile specifice teatrale, prin ele însele tehnici ale comunicării, și, mai mult decât atât, tehnici ce pun accent pe aspectele mai profunde și mai greu controlabile ale comunicării: comunicarea non-verbală- cea prin contact vizual, mimică, gestică, tonalitate vocală, imagine.

Devine din ce în ce mai evident ca suportul teoretic nu mai este suficient pentru predarea comunicării în cadrul orelor de limbă străine. Mutarea accentului de pe teorie pe practica comunicării devine prioritară. E importantă învățarea pe baza unor situații concrete, sporind abilitățile de comunicare prin jocuri de rol. Astfel, prin introducerea tehnicilor teatrale în predare, cadrele didactice vor dobândi capacități noi, consolidate de relaționare cu elevii, colegii și comunitatea, cum ar fi: ascultare activă; utilizare a registrelor formale și informale în comunicare; oferire corectă a feedback-ului; managementul emoțiilor în procesul de comunicare.

Obiectivul profesorului trebuie să fie centrat pe identificarea profilului și necesităților individuale ale elevului. Dacă predarea devine uneori plictisitoare pentru profesor, este pentru că acesta transmite conținuturile în mod identic de la o clasă la alta, fără a observa profilul unic al grupului. Profesorul trebuie să se considere partener cu elevii săi într-un proces cognitiv comun. În același timp, lucrând cu un grup, elevul se integrează mai ușor în activitatea de învățare regăsindu-și, totodată, mai lesne și scopurile pentru care trebuie să învețe. În cadrul grupului, individul capătă încredere în sine, capătă curaj în a se manifesta, deoarece atât asemănările, cât și deosebirile sunt acceptate. Utilizarea tehnicilor teatrale poate potența calitățile dorite. De fapt, obiectivul profesorului este capacitatea individuală și a grupului pentru activitatea de învățare. El trebuie să urmărească participarea liberă a fiecărui elev la fiecare moment.

Iată câteva aspecte pozitive ce contribuie la îmbunătățirea procesului instructiv-educativ.

- Activarea motivației elevului și captarea atenției pozitive

Elevii unei clase vor avea întotdeauna preferințe și interese diferite în raport cu disciplinele care le sunt predate. Este misiunea fiecărui cadru didactic să creeze în mintea și sufletul elevului entuziasm și interes pentru disciplina pe care o predă. De asemenea, este responsabilitatea fiecărui cadru didactic să elimine frica și inhibiția pe care orice elev le-ar putea resimți în prezența sa la clasă.

- Utilizarea adecvată a limbajului corporal

Utilizarea adecvată a limbajului corporal reprezintă cel mai puternic instrument de comunicare al cadrului didactic. Congruența dintre gest, ton, postură, mimică și cuvânt condiționează autenticitatea mesajului ca întreg și lasă urme adânci în mintea și emoțiile elevului.

- Utilizarea umorului

Constant subestimat, simțul umorului menține elevul activ și interesat în sala de clasă și contribuie la starea lui de bine. Studiile arată că atât adulții cât și copiii învață mai mult, mai ușor și mai eficient atunci când experimentează emoții pozitive.

- Înțelegerea perspectivei elevului

Actul educațional înseamnă dialog, nu monolog; dialogul presupune empatie, atenție la nevoile celuilalt, disponibilitate și deschidere, integrarea perspectivei celuilalt.

- Demonstrarea spiritului de echipă

Activitatea educațională presupune muncă în doi, muncă în microgrup sau într-un grup mai mare. Munca în echipă stimulează interacțiunea și necesită abilități de coordonare, delegare de responsabilități, așteptarea rândului, utilizarea în comun a acelorași resurse limitate - obiective de învățare la fel de importante precum calculul aritmetic și cititul.

Desfășurarea activităților sub forma unor ateliere de lucru, permit însușirea unei varietăți de tehnici de jocuri și activități dramatice care contribuie la dezvoltarea gândirii elevilor, la dezvoltarea de competențe și capacități personale (capacitatea de a opera cu informațiile asimilate, de a aplica cunoștințe, de a investiga, de a căuta soluții adecvate situațiilor problemă, de a cerceta). Fiecare echipă trebuie să conlucreze pentru rezultatul comun în îndeplinirea sarcinilor de lucru. Aceste echipe concurează reciproc pe diverse teme date, iar un juriu decide care a obținut cel mai bun rezultat.

În cadrul activităților practice desfășurate utilizarea acestor grupuri de lucru dezvoltă competențelor de colaborare și interrelaționare, fiecare dintre acestea având de executat sarcini specifice cu exerciții de role-play, exerciții de prezentare, mimă, scenete, improvizații, cadre de film statice sau dialogate. Aceasta metodă poate stimula interacțiunea dintre elevi, genera sentimente de acceptare și simpatie, încuraja comportamentele de facilitare a succesului celorlalți, crește stima de sine și reda încrederea în forțele proprii.

În plus, profesorul și elevii sunt parteneri în procesul de învățare, chiar dacă au rosturi diferite (și tocmai acest lucru, pe lângă vârstă și experiență, le conferă un statut diferit), ambii sunt elemente sine qua non ale acestui proces.

Tehnicile teatrului sunt tehnicile comunicării - prin intermediul tehnicilor teatrale, al jocurilor dramatice (cele care presupun asumarea unui concept, de exemplu, sau asumarea unui rol), cursanții învață în mod organic. De exemplu, exercițiul Auto-cunoaștere/Conștientizare/Concept este expresia concretă a uneia din regulile esențiale ale Teoriei Comunicării - Regula celor 4 F: *Friendty* (prietenos/plăcut), *Frank* (sincer/direct/deschis), *Fair* (corect/transparent), *Factual* (la obiect, concret).

Strategiile de predare-învățare utilizând jocuri didactice și tehnici teatrale pot fi folosite cu succes în activitatea școlară, la orice nivel, în activitățile zilnice dar și în cadrul activităților extrașcolare și extracurriculare.

Bibliografie

Boal, Augusto, *Jocuri pentru actori și non-actori - teatrul oprimaților în practică*, Fundația Concept, 2005

Huizinga, Johan, *Homo ludens*, editura Humanitas, București, 2002

Nanu, Adina, *Vezi? Comunicarea prin imagine*, Editura Vizual, Buc., 2001

Spolin, Viola, *Improvizație pentru Teatru*, Unatc Press, trad. Mihaela Bețiu, Buc., 2008